



ЕКОНОМИЈА И ЕСХАТОЛОГИЈА

Разговор водили: **Слободан Ерић**
и **Владимир Димитријевић**

Рођен 1950. године, Валентин Катасонов је био професор Катедре међународних финансија на Московском државном институту за међународне односе (МДИМО), доктор економских наука, дописни члан Академије економских наука и предузетништва. Од 1991. до 1993. био је саветник при Уједињеним нацијама, у Одељењу за међународне економске и социјалне проблеме. Од 1993. до 1996. био је члан Саветодавног савета председника Европске банке за обнову и

развој. Од 2001. до 2011. био је шеф Катедре за међународне валутно-финансијске односе МДИМО Министарства спољних послова Русије. Од 1995. до 2000. био је заменик директора Руског програма организовања инвестиција у опоравак животне средине. Специјалиста је у области економије коришћења природних ресурса, међународног кретања капитала, пројектног финансирања, управљања инвестицијама. Аутор је низа књига, међу којима су „Бекство капитала из Русије“, „Стаљинова економија“, „Капитализам/ Историја и идеологија цивилизације новца“, „Украјина – економија смутње“, „Историја као Божји промисао“, итд.

Средином октобра 2014. учествовао је на научној конференцији организованој у Београду од стране руског Фонда стратешке културе и домаћег Факултета за дипломатију и безбедност. Говорио је о економским узроцима Другог светског рата. Искористили смо прилику да с њим разговарамо.

Једна од Ваших основних теза јесте да су економија и религиозни поглед на свет повезани. По Вама, иза разних облика економије крију се религиозни циљеви, а економија епохе глобализма је антихришћанска. Како то објаснити?

- Речено је у Јеванђељу: „Не можете служити Богу и мамону“. Мамон је блиско-источни идол материјалног богатства, златопоклонства. Човечанство је дуго стајало на раскршћу, али је, изгледа, у последњих двеста година кренуло Мамоновим путем, тако да то што је рекао Спаситељ пре две хиљаде година није била случајна фраза. Христос је знао да ће среброљубље бити најстрашније искушење. Он је предвидео сва могућа искушења и најстрашније искушење буквално назвао Мамоновим искушењем, на њега је ставио највећи нагласак. Савремена цивилизација је практично цивилизација Мамонова. Наравно, њу другачије називају, називају је капитализмом. Када причају о капитализму, обично помињу Маркса и говоре да је то одређени тип економије, но ово је само део приче, а језгро сваке па и мамонистичке цивилизације практично представља религија. Кад говоримо о политичкој економији, морамо се запитати шта је њено религиозно језгро. Религиозно језгро капитализма је мамонизам – поклоњење новцу, материјалном богатству, моћи која иза тога стоји. А то значи разарање свих људских вредности, свега што је у човека усадио Бог, и по чему је човек лик Божји. Тако је мамонизам у суштини религија чији ће финални облик бити сатанизам.

Које су, по Вама, основне особине економије засноване на мамонизму?

- Ево их. 1. Усмеравање једног дела друштва ка гомилању богатства, при чему то гомилање постаје циљ њиховог живота. Под богатством се подразумева целокупност имовине која превазилази човекове потребе. 2. Претварање гомилања богатства у бескрајни процес. 3. Гомилање богатства у друштву престаје да буде појединачни случај, него постаје опсесија свих, чиме долази до својеврсне духовне и социјалне „мутације“. 4. Мутација се пре свега односи на поглед на свет и, самим тим, на начин понашања. Људи, без обзира на своје имовно стање, постају опседнути идејом гомилања богатства. То у друштву убија солидарност и жељу да се узајамно помогне, а развија дух конкуренције и нетрпељивости. 5. За једну групу људи гомилање постаје циљ по себи. Та, углавном најмања друштвена група, жели да, поседујући богатство, господари целим друштвом. Богаташи-мамонисти на тај начин постају „изабрани“, а остали су

„плебс“ којим се управља. 6. Да би ојачала своју позицију, група „изабраних“ вешто манипулише „плебсом“, подстичући у народу похоту за материјалним богатством. 7. У друштву долази до сталне друштвено-имовинске поларизације: „изабрани“ су све богатији, а „плебс“ све сиромашнији. „Плебејци“ тако полако постају робови. 8. У друштву робова све је мање стимуланса за ефикасан рад. 9. „Изабрани“ се опредељују за економију која им обезбеђује најбржи раст богатства. То је, пре свега, лихварство и спекулативна трговина. Реална економија (производња роба и услуга неопходних човеку за живот) се маргинализује. 10. Богатство се, пре свега, сакупља у виду новца. То је зато што је новац основно средство лихварског каматарена и спекулативне трговине, као и зато што он најбрже и најефикасније обезбеђује власт „изабраних“.

А шта је био комунизам?

Религиозно језгро капитализма је мамонизам – поклоњење новцу, материјалном богатству, моћи која иза тога стоји. А то значи разарање свих људских вредности, свега што је у човека усадио Бог, и по чему је човек лик Божји. Гомилање богатства у друштву престаје да буде појединачни случај, него постаје опсесија свих, чиме долази до својеврсне духовне и социјалне „мутације“. То у друштву убија солидарност и жељу да се узајамно помогне, а развија дух конкуренције и нетрпељивости

- Непријатељ људског рода има много маски. Он ставља једну маску за другом; данас ставља маску либерал-капитализма. Комунизам је, са своје стране, друга страна капитализма, такође материјалистички култ. То је академик Игор Шафаревич звао „два пута ка истом бездану“. Видите, марксизам и комунизам су нуздрили наводну алтернативу капитализму. Ми смо у школи учили да је први задатак нашег друштва развој производних сила, други задатак усавршавање производних односа, а трећи стварање новог човека. Али марксисти нису пуно размишљали о стварању „алтернативног“ човека, који неће бити подвлашћен култу богатства. Стаљин је о томе говорио. Ипак је Ста-

љин у младости био ђак богословије, и он је, на неки начин, одлично схватао да се мора створити човек имун на изазове мамонизма; после њега у СССР-у више нико није схватао шта је трећи задатак, и какав би требало да буде тај „нови човек“. Као студенти смо учили да је нови човек хармонична личност, али нико нам није објаснио шта треба ускладити са чиме. Како хармонизовати унутарљудске особине? Реч је о томе да у марксистичкој философији једноставно није било душе, само неке материјалне функције.

Ипак, Ви сте се бавили економијом Стаљинове епохе, и тврдите да се од ње може штошта научити, поготово данас.

- Наравно. Видите, после Лењинове смрти, поставило се питање како да социјализам преживи у једној држави, која се налази у непријатељском окружењу. Нема светске револуције. Шта сад? Бухарин је предлагао да се крене еволуцио-

Да ли је могућа православна привреда? Шта нам можете рећи о делу свештеника Сергеја Булгакова, „Философија привреде“, као покушају хришћанског заснивања економије? Постоји ли руски алтернативни модел економског мишљења?

- Ви сте поменули Булгакова, али бих ја рекао да то није баш најауторитативнији аутор по том питању. Он је, нажалост, упао у софијанску јерес, а прошао је у младости снажан утицај марксизма, тако да се на његовој, иначе занимљивој, мисли не може градити алтернативни економски модел. Не треба крити да се Русија средином 19. века налазила као хипнотисана учењем Карла Маркса. Ја сам, иначе, председник Руског економског друштва „Сергеј Шарапов“, које носи име по једном аутентичном руском православном економисти, за кога у Србији вероватно нико није чуо, што није необично, јер је он и у Русији непознат. Могу вам рећи да о економији много ствари могу да кажу људи који у ствари нису професионални економисти зато што они нису затровани знањима која дају универзитети. Систем образовања у Русији који је настао у 19. веку је давао протестантско образовање и поглед на свет. Да не говоримо данас о нашим високошколским установама, које нема-

Као резултат интензивног рада „машина за штампање“ (пре свега Федералног система резерви САД и Европске централне банке) у свету се појавило читаво море пара, кредити су постали врло јефтини, скоро бесплатни. Сада је јасно зашто је банкарски свет заинтересован за глобални рат јер жели да помоћу рата обнови потражњу новца од стране оних који се боре једни против других. У условима вођења ратова нагло расте потражња за кредитима, новац постаје скуп. Стране које се сукобљавају спремне су на све услове лихвара само да би добили новац и помоћу њега обезбедили победу у рату

прихвате власт светске банократије. Помало се грубо шалим када кажем да је најцењенији продукт савремене тржишне економије – глупак. Заиста треба изменити духовни код човека да би он упао у мамонитске замке, и уместо љубави, живота, вечности прихватио као најважнију вредност новац. Наш Шарапов је схватао све финансијске трикове. Обично је говорио „новац је слуга човека“.

Када је Рузвелт дошао на власт, усред велике економске кризе, први указ који је издао је Указ о конфискацији злата. То је уобичајени метод којим делују преваранти из света финансија. Да би се америчко злато умножило, да би га прогласили да га има два пута више него што га заиста има, повукли су реално злато из банака, али су им оставили златне сертификате које доказују да га тобож баш толико имају

ју никаквог додира са традиционалним православним погледом на свет, па и на економију. Сергеј Шарапов представља изузетак, он је подвргао сумњи све те западњачке теорије. Он је одлично схватао шта значи новац. А новац мора бити и остати слуга, то јест средство размене. Када новац постане средство гомилања богатства, он се из слуге човековог претвара у његовог господара. Да би се то остварило, мора се мењати менталитет људи. А савремена, глобалистичка економија је, између осталог, то – начин мењања свести људи који се наводе да

А руски староверци? Међу њима је било много способних индустријалаца и трговаца. Колико су они обликовали алтернативну економију?

- Изгубио сам романтичне представе о староверцима. Староверство је, борећи се против званичне Цркве, било руска верзија протестантизма. Наши богати староверци су били у вези с Ротшилдами... Нису се гадили од контакта са њима. Сава Морозов, познати индустријалац из староверачких редова, финансирао је Лењина и бољшевице. Моја жена је из једне такве трговачке породице,

неки пут се вређа кад причам о староверцима, али то су чињенице.

Пошто спремате нову књигу о настанку тзв. „Бретон – Вудског споразума“, који је наметнуо долар као међународно средство плаћања, шта нам можете рећи о томе?

- Кад су финансије у питању, може се разговарати на два плана, или на метафизичком, који је основни, или на плану конкретних економских детаља, јер кад су финансије у питању, „ђаво се крије у ситницама“. Сад, дакле, прелазимо на „професионални“ ниво приче. Када је Рузвелт дошао на власт, усред велике економске кризе, први указ који је издао био је Указ о конфискацији злата. Он је злато прво одузео од физичких лица, а затим и од банака. То је корак који се на први поглед не може разумети. Многи у свету су питали Рузвелта какав је смисао таквог његовог поступка. Он није дао никакав конкретан одговор јер је био само играчка у рукама господара новца. То злато које је било у оквиру „Федералних резерви“ прешло је у надлежност Министарства финансија.

Зашто је таква манипулација била неопходна? То је уобичајени метод којим делују преваранти из света финансија. Да би се америчко злато умножило, да би га прогласили да га има два пута више него што га заиста има, повукли су реално злато из банака, али су им оставили златне сертификате који доказују да га тобож баш толико имају. Пошто нису могли да штампају новац без златне подлоге, они су обезбедили штампање новца кроз такозване златне сертификате.



Проф. др Валентин Катасонов на научном скупу у Академији за дипломатију и безбедност

те. Министарство финансија је, пак, своје злато обезбедило позлаћивањем металних полуца. Тако се спремао терен за Бретон Вудс.

Бретонвудска конференција је била међународна, то су биле делегација влада. САД су рекле да оне обезбеђују универзалну светску златну подлогу за долар као средство међународне размене и плаћања. Конференцијом је, иначе, председавао министар финансија САД, Хенри Моргентау, а шеф америчке делегације је био Хенри Вајт. Да су САД на конференцији гарантовале златну подлогу долара на основу злата које се налазило у благајни „Банке федералних резерви“ (за коју знамо да није државна америчка банка, него приватна, с правом штампања долара), „банкстери“ то никад не би дозволили. То јест, никад не би дозволили да златна подлога долара буде формирана на реалном злату које држи приватна „Банка федералних резерви“.

За мене је запрепашћујуће да је десет година пре Бретонвудске конференције спроведена таква манипулација у САД која је припремила терен за будућу светску обману. То се уклапа у тему којом се бавим

„Финансијско-економски узроци Другог светског рата“. Амерички долар морао је да се учврсти на Олимпу међународних финансија. Испоставља се да су за десет година они припремили све што им је било неопходно. То није никаква теорија завере. То је једноставно цинични хладни рачун ових превараната из света финансија. На скупу у Бретон Вудсу се нису нашли глупи људи, него они који су схватили шта се дешава. Американци су свима завртали руке и они су на крају морали да пристану на систем који је важио наредних тридесет година. А зашто су делегације разних држава гласале тако како су гласале? Јер су сви очекивали да ће на основу гласања за бретонвудски систем добити америчке кредите и позајмице. Залетели су се на виртуалност звану долар као ноћне лептирице на пламен на коме сагоре. Многим је било јасно да бретонвудски систем не може дуго да опстане. Људи су већ крајем 1944. године знали да је то један краткотрајни систем.

Да ли је бретонвудски систем срушен кад је донета одлука да папирни долар нема покриће у злату 70-их година?

- Показало се да зеленог папира има много више него злата које може да обезбеђује подлогу. То је било јасно од самог почетка. Сви су пристали да долар буде светско средство плаћања. Али да би он могао да постане светска валута, требало је да се формира светски економски систем. Да би се то постигло, Америка је морала да жртвује сопствену привреду. Долар је банкнота, то је обвезница, то је договор и сведочанство. Да би долар постао светско економско средство, у Америци мора да постоји дефицит. То јест, мора да се уруши америчка привреда. Амерички изолационисти и родољуби одмах су схватили да Америку воде на клање, да је принесу на жртву, ради интереса похлепних господара новца. Много се може сазнати и извући из историје „пост-бретонвудског“ развоја ствари, поготову о томе како су сламали отпор америчких родољуба. Да ли знате да је оно што је потписано у Бретон Вудсу амерички конгрес дуго одбијао да ратификује? Треба се сетити америчког председника Џона Кенедија. Када је Кенеди дошао на власт и схватио шта се дешава,

он се запрепастио. На његове очи дешавала се деиндустријализација Америке, зарад угањања вољи Волстрита, чији је циљ, као и увек, био само један – профит, профит, профит! Управо у доба Кенедија почео је распад америчког система универзитетског образовања, које више није било потребно банкерским плачкашима. Кенеди је покушао да заустави одлив капитала из САД да би се развијала америчка индустрија. Али господари новца су били за либерализацију извоза капитала. Кенеди је убијен у доба сукоба између изолациониста који су се борили за амерички интерес, и господара новца који су били глобалисти. Не заборавимо: „Банка федералних резерви“ не само да је приватна, него многи њени акционари нису ни амерички држављани. Они су, нажалост, однели победу у рату против изолациониста.

Господине Катасонов, нико нормалан то не жели, али, по свему судећи, свет тоне у трећи светски рат. Ви сматрате, и у својим текстовима и књигама то доказујете, да иза огромне кризе која се нависла над човечанством стоје тзв. „банкстери“. Можете ли нам рећи нешто више о томе?

- Да су ратови корисни за крупни капитал, познато је свима. И ту се не ради само о профиту и екстрапрофиту компанија које испоручују оружје, војну технику, војне потрапштине и сл. Интерес компанија војно-индустријског комплекса – само су „врх леденог брега“. Понекад, сећајући се Лењина, причају да капиталисти изазивају ратове како би извршили поделу и прераспodelу светских тржишта и сировинских извора. Тај мотив почињања ратова је све до сада актуелан. Дobar пример је тињајућа ватра рата на Блиском и Средњем истоку око гигантских резерви „црног злата“. Међутим, ни то није целокупна истина о ратовима. Увек су банкари били ти, а и сада су, који су од ратова добијали главне „дивиденде“. У условима припрема и вођења ратова нагло расте потражња за кредитима, новац постаје скуп. Стране које се сукобљавају спремне су на све услове лихвара само да би добиле новац и помоћу њега обезбедили победу у рату. У ратним условима банке често кредитирају владе обе зарађене стране. При том се чини све могуће како би се „нерешена ситуација“ задржала што дуже, јер то представља начин да се ратним владама учини што више „финансијских услуга“. Ситуација која данас влада у банкарском сектору светске економије може да

Један од најважнијих циљева такозване „глобализације“ је у томе да се контрола свих светских природних и произведених богатстава човечанства преда на контролу такозваној светској финансијској елити. Светска финансијска елита је, правдајући се дужничком кризом ЕУ, покушала да уништи државну економску и социјалну инфраструктуру у Грчкој, Шпанији и низу других земаља, али је наишла на отпор народа. Други део банкара – који су се од зеленаша претворили у „инвеститоре“ – жели да помоћу војне силе добије приступ активама које су још увек својина националних држава

се окарактерише једном речју: криза.

При том се ради не само и не толико о опасности од масовног банкротирања банака. Пре свега се ради о томе да банке престају да зарађују на операцијама кредитирања. Као резултат интензивног рада „машина за штампање“ (пре свега Федералног система резерви САД и Европске централне банке) у свету се појавило читаво море пара, кредити су постали врло јефтине, скоро бесплатни. То лепо доказују дисконтне стопе највећих светских банака, које се приближавају нули. У Јапану се у њиховој централној банци оне већ више од деценије налазе близу нуле. Банкарско-кредитни систем који су зеленаши градили много векова, почетком 21. века потпуно је исцрпео своје могућности.

Данас се комплетан такозвани ефикасни банкарски бизнис усредредио у малој групи гигантских банака које су блиске машини за штампање новца ФРС САД. То су банке типа „Голдман Сакс“, „Сити, Ци-Пи Морган“, „Берклајз“, „Дојче банк“ и сл. Оне настављају да сваке године згрћу добит која се мери у милијардама. Међутим, то најчешће нису камате на кредите, већ приход од инвестиционих операција. Говорећи једноставније, приход од куповине свемогућих актива у различитим деловима света. Да би се зарадило на инвестицијама – банкама је потребна актива. Понуда актива се обезбеђује преко непрекидних приватизација државне својине у различитим деловима света. Један од најважнијих циљева такозване „глобализације“ је у томе да се контрола свих светских природних и произведених богатстава човечанства преда на контролу такозваној светској финансијској елити. Ту спадају рудна богатства, земљиште, индустриј-

ска предузећа, транспортна и друга економска инфраструктура, и сл. У инвестиционим банкама, блиским Федералном систему резерви, дошло је до проблема. Апетити инвестиционих банака се распаљују мерама какве су „квантитативне олакшице“, које су у септембру 2012. објавили Федерални систем резерви и Европска централна банка (повећање емисије новца преко откупа државних обвезница). Истовремено, због противљења многих земаља које не желе да продуже процес демонтаже државног сектора економије, ти апетити не могу у пуној мери да буду задовољени. Светска финансијска елита је, правдајући се дужничком кризом ЕУ, покушала да уништи државну економску и социјалну инфраструктуру у Грчкој, Шпанији и низу других земаља, али је наишла на отпор народа. У осталим деловима света је иста ситуација. Сада је јасно зашто је банкарски свет заинтересован за ратове. И то само за глобални рат. Онај део банкара који ради на тржишту кредита жели да помоћу рата обнови потражњу новца од стране оних који се боре једни против других. Други део банкара – који су се од зеленаша претворили у „инвеститоре“ – жели да помоћу војне силе добије приступ активама које су још увек својина националних држава. Некада је у совјетским уџбеницима писало да савремени капитализам представља државно-монополистички капитализам, резултат срастања државе и монопола. У условима 21. века ми имамо посла са новим обликом капитализма – војно-банкарским капитализмом. То је симбиоза државне војне силе и највећих светских банака. А начин који омогућује постојање

и опстанак војно-банкарског капитализма – то је непрестани светски рат.

Сад су Русији увели санкције. Да ли те санкције могу озбиљно да погоде руску економију?

- Руска економија је, нажалост, колонијална. Какав ће бити исход санкција, то зависи од тога какав ће се политички систем успоставити у Русији. Што се тиче односа према Русији, економске санкције се већ сто година вуку као саставни део рата Запада против Русије. Кад су болшевици дошли на власт, већ је била објављена трговинска и поморска блокада Совјетске Републике. Нећу вам детаљно причати о економским санкцијама 20-их година 20. века, тј. да није било санкција Стаљин не би извршио индустријализацију. Санкцијама је Запад помогао Совјетском Савезу да спроведе индустријализацију. Дакле, то је још један начин на који је Бог помогао Русији, наши геополитички противници су изгубили разум.

Да ли је у овом тренутку решење да Русија развија индустрију сопственом производњом?

- Ствар је у томе што наше политичко руководство није доследно. Човек увек жели у нешто да верује, па ја не могу да кажем шта ће Путин да уради. Да ли он искрено жели да сачува земљу од утицаја Запада и да изведе на пут те независности? По мом мишљењу, механизам извлачења из таквог стања је, пре свега, духовни, у области идеја и идеологије. Својевремено је Стаљин био обичан болшевички разбојник, али је касније извукао земљу из заосталости и спасао злато СССР-а од западних лихвара. У совјетско време се говорило да сваки народ има владаре какве заслужује. Ако наш народ буде кренуо путем оздрављења и опоравка духовнога, и Путин ће се променити. Али, ако се, као пагани, будемо само уздали у Путина, то је губљење времена.

Како видите стање у Србији и шта нам саветујете, како да повратимо суверенитет?

- Веома волим Лава Тихомирова. Своју књигу „Историја као Божија промисао“ написао сам под снажним утицајем Лава Тихомирова. Пре сто година је написао књигу „Религиозни философски основи

историје“. Сада издавачи издају поднаслов те књиге који гласи „Борба за Царство Божије“.

Сва историја је борба за Царство Божије, и у том кључу ћу одговорити на Ваше питање. Без обзира што је Србија мала земља, и она може да опстане, само ако Русија буде опстала. Ја мислим да Србија у том смислу нема алтернативу. Балтичке земље су потпуно спремне да се потчине Америци, они су други тип људи. Сматрам, пошто је Србија земља православних хришћана, њена молитвена подршка Русији која ће довести до обнове Русије најбољи је начин да се помогне и самој Србији. Морамо бити праведни. И ако је руски народ преживео многа искушења, српски народ је проживео још више. Што је јачи лек, то је већа шанса за оздрављење, и оно што се дешава и са нама, Русима, и са Србима је управо лечење од тих заблуда. Опет се на крају интервјуа враћам на питања метафизичко-антрополошка. Као што је рекао владика Николај, ми сви треба да се осећамо као грађани Небеског Царства. Само ако се човек осећа као грађанин Небеског Царства, он и на земљи може да се бори да не живи у паклу.

У БЕОГРАДУ, КОНАЧНО, ПОДИГНУТ СПОМЕНИК РУСКОМ ЦАРУ НИКОЛАЈУ II

Пут дуг читав век

Читав век, откако је поднео највећу жртву за опстанак Српства и Србије, у Београд се спустио Николај II, Свети цар Русије. Спустио се где и треба, на комад руске земље, у срцу Србије, међу српске парламенте и дворове, међу народ који се пита ко је он, као и ко смо ми.

Без одговора будућности нам нема, са њим можда је имамо. Сада је ту. Зашто не раније? Да ли смо заборавили њега или себе, или је заборав потпуно овладао овим просторима? Нисмо и није, већ су отпори били снажни и очито непремостиви, све до данас, када се за сећање и праве савезнике хватимо као за сламку. Између два светска рата, у Српској православној цркви постојала је иницијатива да Николај II буде проглашен за свеца. Никола Пашић је свој новчани иметак завештао парламенту Краљевине Југославије за подизање његовог споменика. Године 2006. група грађана и интелектуалаца, са удружењем за сарадњу организација и институција Црне Горе и Србије, окупљена у Народном музеју Србије, покренула је сличну иницијативу. Међу њима је био и сада, нажалост покојни, вајар Остоја Горданић Балкански, који је тим поводом музеју даровао вињету са ликом цара, уз обећање да ће, када дође до коначне реализације, замишљену статуу

цара израдити бесплатно. Године 2014. иницијативу самостално обнављају Друштво српских домаћина, удружење СНОП потом преименовано у Српски Одговор, и Духовни центар „Светог владике Николаја“, да би је, сазнавши једни за друге, објединили под покровитељством часописа Геополитика. У исто време, слична иницијатива долази и из Москве. Коначно, цар стиже у Београд. Тихо. Да није ванвременска и ванпросторна личност, рекло би се, на мала врата. Овако, нема сумње, помаже нам да одшкринемо велика врата будућег времена, упркос отпорима који трају и који су можда најопаснији на свом издисају. Клањајући се сенима погубљеног а неумрлог императора, захваљујемо у своје и у име свих претходних, знаних и незнаних покретача иницијативе, која је у потпуности у складу са оним како је замишљена. Што се дочека тиче, у складу је са скромним размерама слободе, која тек вири у Србију, из које је давно протерана.

